

Фото Миколи БіЛОКОПИТОВА.

Володимир ЛИТВИН: «У рідне село лечу, як на крилах»

Стояв кінець жовтня, по нагідках уже було видно сліди перших приморозків. Квіти буяли за низеньким дерев'яним парканчиком.

– Оце, де загороджено квіти, то ми так шануємо те місце, де стояла хата, в якій народилося четверо наших дітей, – пояснила Ольга Андріївна.

Серед тих чотирьох – і Голова Верховної Ради України Володимир Литвин.

– А знаєте, – продовжувала його мати, – Володя в хаті, яку потім побудували, і не жив. Ото тільки коли навідувався. Він же навіть на літні канікули не гуляв, як інші студенти. А зі студентським будзагоном у Казахстан їздив, щоб грошей заробити – взутися-одягтися. Він де тільки не підробляв, навіть сторожем. А нову хату ми почали десь у сімдесят першому році будувати. Бо коли ми з Михайлом одружилися, в нього була така хата, як ото Шевченкова: земля, піч-лежанка, маленькі віконечка. Поросля продаємо, з'являються гроші – замовляємо вікна, двері. Мій брат знайшов хлопців, які, коли ще корів пасти не виганяли, вже приходили цеглу класти. У сімдесят четвертому році на зиму перейшли сюди.

Володимир Литвин якось привселюдно зізнався, що від батька в дитинстві йому добряче дісталось двічі. Прошу Ольгу Андріївну докладніше розповісти, як то було.

– Колись по селах ходили онучники, які за різні дрібниці вимінювали в людей старе ганчір'я. А я випрала чоловіків кортовий костюм і

повісила сушитися. От Володя й виміняв на той костюм іграшковий дитячий годинник і свисток. А він меншого брата глядів, дав йому нову цяцьку, той сидить, грається. Школярі, які бачили це, сказали моєму чоловікові: «Дядя Міша, Володька онучникові ваш костюм віддав!». Костюм довелося забрати назад, а Володі справді дісталось потім, треба ж учить. А другий раз пас він теля, а на конюшині, видно, була роса, теля й здуло, довелося прирізати. Тепер син хоч пам'ятає щось батьківське, – сміється Ольга Андріївна.

Іще один її спогад.

– Пішла така мода, щоб не підстригатися, а довге волосся носити. А я не можу витримати, бо люблю, коли підстрижені, як повійському. Кажу своєму Михайлу: як на це можна дивитися? А він відняв одному-другому голови: щоб завтра були підстрижені! Я десять разів могла повторювати одне й те ж. А він раз сказав – і все. Як не слухалися, я казала дітям: зараз прийде батько. Бо батько є батько. Теперішні діти приходять зі школи

і йдуть кудись – шукай їх. Тоді ж так було. Усі приходять зі школи, йдуть матерям допомагати. Ніхто не тинявся. Усі сини слухалися. Тоді був зовсім інший час. Це тепер діти керують батьками. А тоді батько сказав – маєш зробити. А з

Голова Верховної Ради України Володимир Литвин та Маршалок Сенату Республіки Польща Богдан Борусевич. 30 листопада 2010 року
Фото Миколи БіЛОКОПИТОВА.

радістю ходила на батьківські збори. Знала, що там не критикуватимуть.

У сім'ї, в якій зроста Ольга Андріївна, було восьмеро дітей – четверо братів і стільки ж сестер. А тепер, каже вона, не хочуть клопотів. Колись, згадує вона минуле, як тільки малюку виповнювалося два місяці, вже треба було нести в ясла і йти полоти ділянку.

Шановний Володимире Михайловичу!

Виповнюється 55-й день народження у Вашому житті. Вас шанують рідні і близькі, друзі, колеги-однопартийці, парламентарії, урядовці, представники міжнародної спільноти...

Свої перші кроки у велике життя Ви зробили земляною долівкою батьківської хати в селі Слободі-Романівській на Житомирщині. Тут відбулося таїнство хрещення, тут вас нарекли давньоруським ім'ям Володимир.

Підростаючи, Ви з цікавістю пізнавали навколишній світ, традиції та житейську мудрість односельців-поліщуків, з головою занурювались у книжковий світ сільської бібліотеки. Потяг до знань, допитливість привели Вас до Шевченкового університету. Саме тут Ви продовжили плідні наукові пошуки, згодом захистили кандидатську та докторську дисертації, стали автором понад 270 наукових праць та книг, лауреатом Державної премії України.

Мудрість, виваженість вирізняли й вирізняють Вас і на державницькій роботі: і як керівника адміністрації Президента, і як Голову Верховної Ради, і як лідера Народної партії. За визначні особисті заслуги перед Україною у розвитку державного будівництва, реформуванні політичної системи, утвердженні ідеалів громадянської єдності та злагоди в суспільстві Вам присвоєно найвище звання – Герой України.

Вами по праву пишаються рідні та близькі, земляки, з якими не втрачаєте зв'язків. Стомившись від політики й політиків, мов на крилах, летите в рідне село, в батьківську хату. Адже саме тут Ви почуваетесь домашньому, заземленим, тут на повні груди дихаєте настоящим на маминому різнотрав'ї повітрям, одержуєте заряд бадьорості та наснаги на нові звершення в ім'я розквіту нашої України.

Хай множаться Ваші літа! З роси й води Вам!

Колектив редакції журналу «Віче».

Фото Анастасії СИРОТКІНОЇ.

Володимир Литвин із батьками – Ольгою Андріївною та Михайлом Климовичем у селі Слободі-Романівській Новоград-Волинського району. 17 березня 2010 року

– А за що працювали? – запитує із сумом. – Як отримаєш кілька рублів, то вже й радий.

Із чотирьох дітей у селі залишилася тільки дочка Надія. Вона починає ранок із того, що дзвонить батькам: як здоров'я? Михайло Климович дуже хотів, щоб сини стали військовими. Молодші, Микола й Петро, послушали батька. А Володимира тягнуло до книг, зокрема й з історії. Швидко перечитав усе, що було в сільській бібліотеці. А як спогади залишилися про шкільні роки в батьків?

– Зі своїм майбутнім чоловіком я вчилася в одному класі. Перейшли в п'ятий, і почалася війна. Як вигнали німців, Михайло пішов коней доглядати. Десять класів закінчив заочно. Потім іще вчився в Рогачівському технікумі – зоотехнік по племсправі. А працювати довелося і пастухом, і фуражиром, і фермою завідував. А я після війни ходила в сусіднє село – Стару Романівку, бо в нас була тільки початкова школа. Закінчила шість класів – це вся моя освіта.

Володимир Литвин переконаний, що глибокі знання – то головне, що нам потрібно, щоб Україна справді відповідала тим викликам, які ставить XXI століття. Самому йому довелося здобувати середню освіту в сусідньому селі. Ще коли працював у адміністрації Президента, добився, щоб у селі було побудовано сучасну

школу-гімназію, до якої навіть із Новограда-Волинського стали школярі приїжджати. Вона була введена в дію у 2001 році до Дня незалежності України. Завдяки його сприянню в селі з'явилися сучасна амбулаторія, інші вкрай необхідні об'єкти. Ольга Андріївна пам'ятає слова діда, що колись тут було всього п'ять хат.

Голова Верховної Ради не раз зізнавався, що від політики й політиків дуже втомлюється. І тоді, мов на крилах, летить у Слободу-Романівську, до батьків. Бо для них однаково, є він Головою Верховної Ради чи ні, для них він просто син. До речі, не тільки мати, а й батько не змогли пригадати, на якій посаді служить в армії Петро. Хіба для них це головне? Батьків більше хвилює, що всі сини страшенно зайняті, тож рідко до них приїздять. Мати, як наслухається, що діється у Верховній Раді, каже синові, щоб кидав ту клятву роботу і їхав додому, бо тут така гарна картопля виродила...

Олексій КАВУН
(Житомирська область).

